

Mi a helyzet Franciaországgal

A honlap olvasói tapasztalhatták, hogy elsősorban a német energiapolitika bemutatásán keresztül szándékozom igazolni, hogy mit nem szabad követni. Már mintegy húsz éve arra hívtam fel a figyelmet, hogy vigyázó szemünket inkább Berlinre vessük. A legutóbbi cikkeinkből kirajzolódik, hogy hová jutott Németország. Példát akart mutatni a világnak a szélsőséges klímavédelmi politikájával, amiben követői nem akadtak. Igaz, hogy Párizs is elindult ezen az úton (F. Hollande elnöksége idején), de ott győzött valamennyire a józanság. Hát lássuk **Edgar L. Kertésznek**, az évforduló alkalmából írt alábbi cikkéből:

2024: A nemzetek visszatérése – nem csak az energiapolitikában

Postázta: [Admin](#) | 2024. január 9. | [Energia](#) | [14](#) |

Fessenheim atomerőmű; Kép ARD Tagesschau

Edgar L. Kertész

Annak ellenére, hogy közeleg a hideghullám, idén télen évek óta először a franciáknak nincs okuk aggódni az áram- és vízhiány miatt, az esetleges energiaszűkösségtől tartva. A tavalyi hosszú száraz időszak ellenére az év vége felé lezúduló heves esőzések miatt zsúfolásig megteltek a vízerőművek tározói. A gáztárolók az oroszországi ellátás megszakadása ellenére is 100 százalékosan megteltek - főleg az USA-ból származó drága cseppfolyósított gáz importjából. Végül, de nem utolsósorban, a francia atomflotta ma már többnyire ismét üzemképes, miután az atomreaktorok csaknem felében hatósági intézkedésre hónapokig tartó, javítások és karbantartások miatti leállások következtek be. Jelenleg évi 300-330 TWh biztosított energiamennyiség áll rendelkezésre. „*A francia energiarendszer visszatért a normális kerékvágásba* - [számol be Philippe Charlez vezető mérnök](#) a „Boulevard Voltaire” kormányellenes platformon.

Tavaly télen azonban a francia áramfogyasztókat nemcsak Németországból, Olaszországból, Spanyolországból, Svájcól és Belgiumból származó import mentette meg az áramszünetektől, hanem a rendkívül enyhe időjárás is. A villamos teljesítményigény legfeljebb egy pillanatra haladta meg a 70 GW-ot, míg a legutóbbi, 2012. februári nagy hidegben a 100 GW-ot és még azon túl is az elektromos fűtés elterjedt alkalmazása miatt. Ráadásul tavaly csaknem 10 százalékkal csökkent Franciaország villamosenergia-igénye. Ez azonban kevésbé a tudatos energiatakarékossági intézkedéseknek volt köszönhető, amelyeket

a Macron/Borne-kormány a „sobriété énergétique”-ről (legjobb fordításban energiafukarságról) szóló, fárasztóan gyakran sugárzott tévéreklámok segítségével próbáltak elérni, hanem inkább a csődhullámoknak volt köszönhető, különösen a kis- és közepes vállalatok körében. Az első becslések szerint tavaly nem kevesebb, mint 55 000 cég szüntette meg működését. Ez megduplázódást jelent 2021-hez képest, amelyben már érezhetőek voltak a Covid-járvány gazdasági hatásai.

Franciaország mostanra visszatért a klasszikus villamosenergia-exportáló ország szerepéhez. Naponta 5-10 gigawattórát, egyes napokon 15 gigawattórát is exportál. A franciák gondoskodnak arról, hogy a német áramfogyasztók az utolsó atomerőműveik leállítása után legalább némi „klíma-semleges” áramot kapjanak. Szerencséjük volt a franciáknak a gázár alakulásával is, amely az EU-ban hatályos (Merit Order) áramár-rendszer miatt az idei év végéig továbbra is közvetve befolyásolja az EU áramárait. 2022 novembere óta a gáz ára megawattóránkénti 150 euróról 32 euróra esett. A villamos energia termelési költsége Franciaországban tavaly 50 és 100 euró/MWh között mozgott. A 2021/22-es év fordulóján az áram ára 400 euró/MWh fölé szökött, még azelőtt, hogy az ukrajnai háború miatt leállt az oroszországi gázimport, ami sok vállalatot nehéz helyzetbe hozott. A végfelhasználók azonban valószínűleg nem profitálnak ebből a lenyűgöző csökkentésből, mivel a francia kormány 2023 eleje óta fokozatosan, szigorúan a tervek szerint, [a tarifapajzs](#) (bouclier tarifaire) fokozatos megszüntetésével hajtja végre az árcsökkentéseket. **Franciaországban a villamosenergia-árak 2025 elejéig tovább emelkednek.** Ám az atomenergia reneszánszának köszönhetően a franciáknak legalább nem kell tartaniuk az áramszünetektől.

Az EU nem volt segítőkész

A franciák szerencsésnek mondhatják magukat, hogy rávették rendkívül EU-barát államfőjüket, Emmanuel Macront, ne hallgasson Brüsszelre az energiapolitikával kapcsolatban. Macronnak kampányolnia kellett azért, hogy az atomenergiát „klímasemlegesnek” ismerjék el az EU taxonómiájában a „zöld megállapodás” végrehajtása során. Felül kellett kerekednie a 100 százalékban „megújuló” energiaforrásokra támaszkodni szándékozó, a Berlin által irányított, erőteljes lobbival szemben. Szokása szerint Macron megpróbálta csillapítani a konfliktust azzal, hogy mindkettőt támogatta: az atomerőműveket és „megújuló energiákat” egyaránt. Nyilvánvaló, hogy az atomerőművek teljesen szükségtelenné teszik a „mókusvillamosságot” előállító rendszereket, például a szélturbinákat, és a fotovoltai rendszereket, ráadásul ezek az elpazarolt tőkével akadályozzák a fejlődést.

Minden bizonnyal korai lenne azt feltételezni, hogy Franciaország végleg túljutott az energiaválságon, főleg, hogy ott is terjed a zöld irracionalitás. De világos, hogy Franciaország most nemzeti erősségeire összpontosít az energiapolitikában. Macron ezt figyelembe vette [újévi beszédében](#), amelyben szokásához híven szinte semmit nem mondott szép szavakkal, de utalt a nemzeti büszkeségre és a "nemzet érdekére". Ugyanakkor azonban „európai szuverenitásról” beszélt. Nagyon jól tudja, hogy az EU szövetségi állammá alakításának kérdése nagy teret fog elfoglalni a június 9-i európai parlamenti választások előtti vitákban. Az Európai Bizottság elnöke, Ursula von der Leyen és hűséges követői már hónapok óta kampányolnak azért, hogy az EU Tanácsában a továbbra is érvényes egyhangúság elvét minősített többségi szavazással váltsák fel.

A nemzet visszatérése

A legtöbb francia számára azonban az európai szövetségi állam vörös posztó, mert azt feltételezik, hogy a nemzet a legnagyobb politikai egység, amellyel egy normális ember még azonosulni tud. [Christophe Boutin](#) francia politológus is azt vélelmezi, hogy napirenden van a „nemzet visszatérése” az új évben. Ázsiában, Afrikában és Amerikában egyre több, a globális versenybe lépő nép fogadja el a nemzetet, mint a szolidaritási közösség fogalmát, hogy megvédje saját népét a kívülről érkező támadásoktól. Csak az EU-ban próbálják meg gátolni és korlátozni a nemzeti érdekek képviselőit egy erőteljes bürokráciával. Macron elnök tudja, hogy ezzel a kérdéssel az EU uralkodó kasztja és ő maga is erős ellenállásba ütközik majd a franciák részéről. Soha nem állt mögötte a franciák többsége, és 2017-ben is csak az utolsó komoly burzsoá elnökjelölttel szemben tudta megnyerni a választást, a silány manipuláció segítségével előnyben részesített François Fillon ellen. Ma már nincs többsége a parlamentben. Így ma Macron gyakran kénytelen helyesen cselekedni saját globalista meggyőződése ellenére.

A nemzet fogalmának semmi köze a vér- és anyaföld ideológiához. Inkább (mint az otthon fogalma) transzcendentális utalás, amely ma is érvényes Franciaországban. [Így értem én Ernest Renan francia filológus \(1882\) klasszikus nemzetdefinícióját.](#) Kétlem, hogy Emmanuel Macron egyetért-e ezzel a meghatározással. Felemelkedését Klaus Schwabnak köszönheti, hogy a Világgazdasági Fórum (WEF) „Fiatal globális vezetővé” választotta. A felvilágosult gondolkodó habitusával megjelent Renan szintén baloldalinak vallotta magát. A gyakran idézett „La nation, c'est un plébiscite de tous les jours” (A nemzet napi népszavazás) mondása azt fejezi ki, hogy az emberek spontán módon úgy érzik, hogy összetartoznak közös eredetük és/vagy együtt átélt vagy elszenvedett történelmi események miatt. Nemcsak a győzelmek és ünnepek dicsőséges emlékeiről van szó, hanem arról is, hogy mentálisan megbirkózzunk a vereségekkel és csalódásokkal, ha nem egyszerűen csak elfelejtjük. „A nemzet lélek, szellemi elv” – mondja Renan. Ennek semmi köze a biológiai alkathoz, vagyis a fajhoz. (Ma már azonban tudjuk, hogy egy népesség genetikai szerkezetében különböző mentalitások tükröződhetnek.)

Következtetés: "A nemzet a szolidaritás nagy közössége, amely a már meghozott és a még meghozandó áldozatok érzésén alapul." Ezzel szemben a többnyelvű Breton, aki sokáig a Közel-Keleten dolgozott, és a svájci és az amerikai tapasztalatokat tartotta szem előtt, nem tartotta olyan fontosnak a közös nyelvet, vallást vagy bőrszínt egy nemzet megalkotásához.

A WEF globalistákat zavarja a transzcendencia

A technokrata WEF által javasolt vagy követelt „[Great Reset](#)” elsősorban a transzcendencia képessége ellen irányul, amely megkülönbözteti az embereket a többi lénytől. Yuval Harari izraeli bestseller-író, mint a WEF „főideológusa” evolúcióelméleti indoklással szolgált a transzcendencia transzhumanizmussal való helyettesítésére. A WEF-en összegyűlt társadalommérnökök ezért alig használnak olyan kifejezéseket, mint a „nemzet” vagy a „haza”. Csak különösen intelligens állatoknak tekintik az embereket. Az emberek azonban nem egydimenziós, lélektelen testek vagy tisztán racionális lények, hanem nyugaton hármasszerűen határozzák meg őket, vagyis a szellem, a halhatatlan lélek és a test egységként. A WEF által szorgalmazott transzhumanizmus ideológiája mögött valójában az a vágy áll, hogy a különböző vallásokban és kultúrákban gyökerező embereket arctalan és történelem nélküli pálcikafigurákká alakítsák. A transzcendencia képességétől megfosztva az emberek szinte korlátlanul nyitottak lennének a manipulációra, mert hármasszerűen elfojtott dimenziói nem egyszerűen eltűnének, hanem azokhoz tartoznának, akik uralmat gyakorolnak felettük.

Kérdés azonban, hogy a WEF „felvilágosultjai” mennyiben tudják majd birtokba venni az emberek lelkét.

A franciaországi fejlemények azt mutatják, hogy a jelenlegi energiapolitikai kihívásokat nem célszerű a Németországban elterjedt és a WEF által propagált tabula rasa gondolkodásmóddal kezelni. Jobb a nemzeti hagyományokra építeni. Ezek a nácizmus és a makacs gaullizmus elleni ellenállás hagyományai a francia atomgazdaságban. Vajon sikerül-e találni valami megfelelőt Németországban, amelyet értelmes politika követhet? (2024. január 7.)

* * *

Figyelemre méltó, hogy a szerző még az energiapolitikai tévút mögött is a nemzetek szuverenitása elleni ideológiát véli felfedezni. Valóban, a föderalista eszme a klímapolitikán keresztül próbál sunyi módon lopakodva a nemzetekre kényszeríteni valamiféle közös energiapolitikát. Gondoljunk csak arra, hogy az EU már több ízben kezdeményezte az energiahordozók központosított közös beszerzését. A szén-dioxid kvóta bevezetése és az azzal való kereskedelem vajon nem ezt a törekvést szolgálja? És milyen alapon szól bele abba, hogy a tagországok milyen erőműveket építhetnek, amikor semmiféle felelősséget nem vállal és nem is képes vállalni az egyes országok biztonságos energiaellátásáért. A kibicnek semmi sem drága – mondja a magyar szólás. Az EU működése mára csak kibickedésekből áll.

Európa legnagyobb problémája, pontosabban belső harca az alattomosan, lopakodva előretörő nemzetellenes föderalista törekvés, és az erős nemzetállamok együttműködésén alapuló felfogás között folyó, már-már nemtelenné fajult háború. Nemtelen azért, mert a hatalom központosítására törő erők és intézmények már nem tartják be az érvényes szabályokat és az „alkotmányaikat”. Az EU vezető tisztségviselői és szervezetei már nem is értik és nem is tisztelik a demokrácia fogalmát, de annak nevében politizálnak. A kettős mérce alkalmazása tetten érhető már minden cselekvésükön. És ami a legszomorúbb és egyben a legveszélyesebb, hogy mindezt külső befolyásolás hatása alatt teszik a szolgalelkűség önként vállalt terhe alatt. Hogy ennyi alkalmatlan hordalékot, miképpen tudott Európa történelmi folyója összehordani, szinte érthetetlen.

(Petz Ernő, 2024. 01. 13.)